

סמון ימני אן ליטני

חריכה נכונה

השינוי במדיניות צה"ל בשטחים טמון בכביש ה- מוביל מקלקליה לכוכב-יאריר. שוב והשוב על הקו הירוק בצי- דו הנכון, בגבול האינתיפאדה. מיקומו, כמה עשרות מטרים מערבה, מזכה אותו, בלשון היהודים, בכינוי המהוגן "ישוב", ולא, התנחלות ברברית". הדבר אינו מקנה לו חסינות אצל השכנים הערבים, שאינם זוכים במדויק את תוואי הגבול הישן.

בקבוק-התבערה שנוזק באחרונה לעבר רכב מה- ישוב עשוי למקוה את עניינם של מעצבי המדיניות הצה"לית. לא ייתכן כי ריכבה של אשת תושב, או ריכבו של תושב יהיו צפויים לבקבוק-תבערה כאשר

לכיסא. ובשביל שמיר זה שווה כל הכסף שנשאר בקופה המדולדלת, גם על-חשבון ערי הפיתוח.

תזכורת נוספת לשומרון והחברה

למי ששכח או מנסה בעקשנות לשכוח, הזכיר לנו בשבוע שעבר עבדאללה חורני, חבר הוועד-הפועל של אש"ף, באומרו: "נמשיך במאבק המזויין נגד ישראל, אף אם זה יעורר ספק בארצות-הברית על כוונותינו האמיתיות".

מעניין איך ייצא עכשיו שומרון, מטרה-אש"ף, מעניין ה"המזויין" הזה, אולי יהיה לו פירוש עברי אחר.

מסורת של פלגנות

אם יש מי שעשו את הצעד הראשון לקראת מיל- חמתי-אחים במדינת-ישראל, היו אלה אנשי הקיבוץ הארצי, שנפגשו בשבוע שעבר עם אלופם, עמרם מיצנע, והסיתו בשינאת-אחים תהומית נגד ציבור המתיישבים ביהודה ושומרון.

כמי שבקיאים במלחמות-אחים מעברם הפילוגי בקיבוצים, מנסים אנשי-הקיבוץ הארצי לפלג את העם לשתי תנועות-התיישבות, שלא יכולות לחיות ביחד.

נקווה רק שחברי-הקיבוץ יזכרו שהסתה כזו, בת- קופה שכל עם ישראל נושא בנטל הכלכלי והביטחוני

אלברט ונערות-הליווי

(המשך מעמוד 21)

בחורות ממישרדים. היתה אחת, עדי, שהיתה סטורנטית-למישפטים, והתקן רבנו. היא אפילו גרה אצלי איוו תקופה. ראיתי שבעלי-המישרדים מנצ' לים בחורות ומורידים אותן לזנות. היה גם כתוב בעיתון, לא מזמן, על מישרד בירושלים, שמעסיק נערות בגיל 15-14. צריך לחסל את המישרדים הללו.

נרקיס השתנתה לגמרי אחרי שבי- קשתי ממנה להתרחץ. פתאום היא ביקשה ללכת לשרותים. היא התלבשה ושממה עליה את כל הציוד, כולל חגורה וארנק. הרגשתי שהיא תברח לי והרי שילמתי לה 350 ש"ח.

הייתי ערום. לבשתי תחתונים, והר- איתי לה היכן השרותים. חיכיתי ליד הדלת. הרי היא עוד חייבת לי שעתים וחצי!

כשהיא יצאה, היא הלכה לכיוון היציאה מהמלון. שאלתי אותה, מה זה? והיא התחילה לצעוק: "אונס! מי- שרה!"

אז עוד לא ידעתי שהיא גנבה לי כסף. ניסיתי לעצור אותה, נפל לה המעיל והיא ברחה.

צילצלתי למישרד. בעלי-המישרד אמר לי שישלח לי מישהו אחרת תוך שעה. חיכיתי. לא שלח. טילפנתי שוב פעם, אבל הוא ניתק לי. ראיתי שהוא עושה ממני צחוק. בארבע שנים האחר-

וני בחיים שלי לא הייתי עושה שום דבר שאניע לבית-סוהר. כשהייתי צעיר עברתי בספרות-כרטיסים, נתפ- סתי וישבתי שישה חודשים. אני בחיים לא אעשה עבירה של בית-סוהר. יותר טוב עם נחשים בבית מאשר בכלא.

אמרתי למנהל-המישרד שנלך ל- בית-מישפט לתביעות קטנות בסלון- זיה. שם השופט יחליט, ואני אקבל את קביעתו. אמרתי לו שזה יעשה לו פירסום וכדאי לו, אבל הוא לא הסכים.

אקדחי- צעצוע

קבענו עוד פגישת בקפה רציה בפרישמון. איחורתי לפגישת. באתי

אלברט דיין זועם על הצלם באולם בית-המישפט כמו בסרט-טלוויזיוני

עם סכין בתוך שקית-פלסטיק. אני מודה שהבאתי סכין, כי פחדתי שהוא יביא איתו מישור. לא פחדתי מה- מישור, הרי לא עשיתי כלום. מה יש לי לפחד? אבל הוא בעל-מישרד, ויש לו כסף, והוא יכול לשכור עבריינים שייעשו אותי נכה, או הבאתי סכין להתגונן.

כאשר ראיתי שהוא עוד יושב בקפה, שעה אחרי מועד הפגישת, זה עודד בי חשד. קודם הוא רק רצה להתחמק ממני, ופתאום הוא מחכה לי. החלטתי לוותר על הכסף ולחזור הביתה. אז קפצו עלי אנשי-המדור ועצרו אותי. שמחתי שזה מישור, ולא פושע שהוא הביא כדי להכות אותי. סיפרתי להם הכל.

בחיפוש שעשו השוטרים אצלי בבית מצאו שני אקדחי-צעצוע. מה, אסור להחזיק צעצועים? זה עוד היה שיד לאמי, היא נתנה אותם לנכדים שלה לשחק. אבל לא השתמשתי בהם אף פעם. בבית שלי גם נמצא המעיל של המלווה.

עד כאן דבריו של דיין.

למרבית הפלא מצאה המישרה בכיתו של דיין גם מודעות מודפסות, המפרסמות מישרד-ליווי. המודעות היו בשפה האנגלית, בשיבושים קלים, ומד- ספרה-לפון שהופיע בהן היה מיספר הפרטי של דיין.

מדוע החליט הנאשם לפתח מי- שרד-ליווי, כאשר הוא יוצא למלחמה בכל המישרדים?

לאלברט דיין פיתרונים.

רונת נכנסה לי שינאה לאנשים, לפ- ש ולעבריינים.

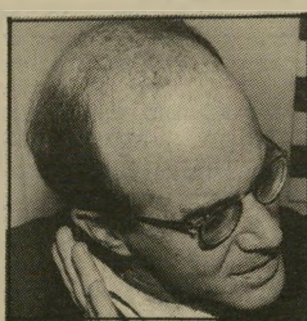
מישפט בטלוויזיה

תלבשתי כדי ללכת. פתחתי את המגירה בארון, היכן ששמתי סכום-כסף גדול, וגיליתי שחסרים לי 3000 ש"ח. לפני שנתיים, נפצעתי וקי- בלתי פצויים. לכן היה לי כסף.

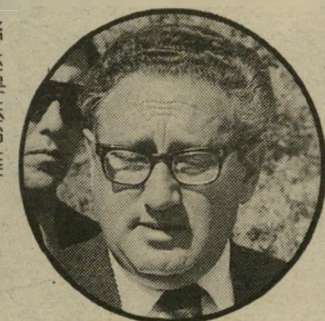
אני אידיוט. הייתי צריך להתלונן מיד במישרה, או לא הייתי היום כאן. זו הסעות שלי. טילפנתי לבעל-המי- שרד והוא שוב ניתק את הטלפון. לא ידעתי את תכונת המישרד שלו, וחזרתי במונית הביתה.

אחרי שלושה ימים היתה אצלי בבית נערת-ליווי ממישרד אחר, והיא אמרה לי שעברה פעם במישרד שר ונתנה לי את הכתובת. נסעתי למישרד ואמרתי לפקידה שאני חבר של בעל-המישרד מחיפה.

ישובתי, חיכיתי לו. אחרי שעתים הוא הגיע עם שלושה בחורים. חששתי מצרות. אני לא גיבור גדול. הסברתי לו שהבחרה גנבה לי כסף, וביקשתי שיפצה אותי. הוא שלח אותי לבחורה. אמרתי לו שאני לא מכיר את הבחורה, ושהוא אחראי לה. החבר של בעל-המישרד אמר שהוא ישלח לי שתי בחורות הכי יפות. אמרתי לו שאני לא רוצה בחורות, אלא את כספי. הוא הציג את עצמו ככך-אחיו של יחזקאל אסלון, מהתקווה.

צוקר אחריות

קיפניץ פורסה

ברק שופינג

של קיבוציהם, יכולה להפוך במהרה לחרב-פיפיות. ודי לחכימא ברמיזא.

סרבנותו אומנותו

לאור הצהרות שולמית אלוני על תמיכתה והזד- הותה עם הסרבנות, והתפתחות הוויכוח בר"ץ על נושא זה, נזכרתי בהרצאה ששמעתי מפי ח"כ דדי צוקר, ולא יכולתי שלא להסכים עימו, אז כמו היום, במה שנוגע לפחות לנקודה המרכזית: כל עוד אדם מחזיק בתעו- דת-הזהות הישראלית, אליבא דצוקר, הוא נושא באחריות מוסרית ל כל פעולה שעושה המדינה. ולכן הסרבנות היא התייפפות מיותרת וצבועה, כאשר ממשיך הסרבן להחזיק באזרחותו הישראלית ולהיש- אר חלק מן החברה.

צוקר צדק היכן ששולח טענה. לא ניתן להחזיק ביד אחת את ערכי שילטון-החוק כבסיס הדמוקרטיה, וביד השניה להצדיק עבריינות פוליטית. לא מפני שזה מצדיק את מעשי כל המתרות האידיאולוגיות בעבר ובעתיד, אלא מפני שהסרבן אינו איש מוסר ומצפון, כטענתו, כאשר את צעדו הוא עושה במיסגרת החברה שבה הוא חי, ובורר לו אילו חלקים לקיים ואילו לא. הביררה היא בין להיות בחברה, על כל חוקיה, ובין יציאה ממנה לחלוטין. משום-מה, כלפי חרדים-מש- תמטים מכינים את זה שם בר"ץ, אך בעניין סרבנות זה כבר משתנה.

צוקר צדק אז כמו היום, אך משום מה אצל שולה האינטרס הפוליטי, כנראה, חשוב מ"אושיות הדמוק- רטיה" ו"שילטון-החוק".

מעניין מה היתה שולה אומרת על יוזמות סרבנים מהימין, שלא לשמור על קיבוצים בצפון המהווים, נטל ביטחוני וכלכלי, או אילו סירבה יחידה של מישמר- הגבול לשמור על ביתה מטעמים אידיאולוגיים.

זכות הציבור לדעת

על-פי הדין-וחשבון שמסר בכנסת השר לענייני ערבים, אהוד אולמרט, בעיקבות שאילתא, "מעצבת" שנאלץ לענות עליה, "התגלה לפתע" ש-150 אירועים בנאליים בוצעו באחריות ערבים עזרי-ישראל בש- לותת החודשים האחרונים בלבד!"

הווה אומר, כמעט שני פיגועים ליום בתוך הקו הירוק.

ולזה לא קוראים מחתרת, לא קש"ת, וכמובן שלא קוראים על זה בעיתון או שומעים על זה ברדיו. ואני יודע מה חמור יותר: העובדה שמתנהלת בקרב ציבור מסויים פעילות חתרנית נגד המדינה ואזרחיה היהודיים בסדר-גודל מדהים שכזה, או העובדה שציבור אחר קשר קשר-שלישית-קטן ב- הנושא, ומונע מהציבור הישראלי לדעת את כל העובדות, ולהחליט על-סמך כל האמת.

אולי מישהו מפחד שמא כל האמת עוד עלולה לגרום לשינוי דעת-הקהל.

הם נוסעים לעשות, שופינג" בכמר-סבא. הרי כוכב- יאיר זה לא התנחלות, והדם, שחסי-חלילה עלול להישפך, הוא לא דם של מתנחלים.

נראה שרק כאשר ייחזק, "היהודי הנכון" נגלה שב- עצם יש פיתרון צבאי לאינתיפאדה.

אחי צבועי התהילה

עורך-דין שיפטר, מחבר הדוח המפורסם, הוא חי- הודון העכשווי של המימשל בארצות-הברית. אבל בהחלט לא בפורמה של הנרי קיסינג'ר ולא בנחישות של דב זקהיים, אלא רק יהודון כנוע ושפלות, שמכר את נישמתו והראה לכולם שהוא לא יעשה לנו פרו- טקציה.

לשם כך הוא המציא לנו את תאוריית-המוסר ה"חדשנית" לישראלים בלבד - "הסטנדרטים הכפר- לים", ובמילים פשוטות: את אחיו היהודים בישראל בוחנים בקריטריונים חמורים של תורת-מוסר אל- אנשית, ואילו את מעשי שאר אומות העולם, כמו של "אחיו" האמריקאיים ובעלי-בריתם, בוחנים בסטנדר- טים נמוכים יותר של מוסר, אם בכלל.

כנראה בכל דור יהיה יהודון שכזה. אך הפעם חס- רה לי יותר דווקא הביקורת האנאליטית ה"ישנה" של האינטליגנציה הישראלית, המזמחית לתורות מוסר, מקאנט ומיל ועד שולה ושריד, שלא זעקה את זעקתה האקדמית - שלא תיתכן שום תורת-מוסר בעלת סטנ- דרטים כפולים.

זוהי סתירה לעצם המושג הפילוסופי, "מוסר". ואתם שתקתם את שתקת מדע האמת הצרופה. ואתם צעקתם את צעקתכם הפוליטית. הסו, צבועי- המוסר!

חפזו ויקר

מרינן לראות איך שימעון פרס שקוע עד מעמקי צוואר בניכבי חשבונות-האוצר, עד כי החליט לשלוח את מודלו הנאמן, יוסי ביילין, להיחזק בפרוטקציה לאחד הערבים הפנויים של פיזל אל-ח'וסייני.

עד להקמתה של ממשלת-האחדות האחרונה, והני- חתת ידיו החמדניות של שימון המשמן על אוצר- המדינה, היינו וגולים לחזות במרצו המחיך של פרס מעל לכל כותרת המבשרת על פגישה ישראלית עם לקוחות ערבים. היו אלה ימי הטובים של השר המעופף, שלוח-פגישותיו הצפוף היווה חומר לימוד- חובה לכל נער-טלפון, המעוניינת לתרגל איך לע- שות את זה חפזו ויקר.

היום, מותר לנחש, מחכך ראש-ממשלתנו יצחק שמיר את ידיו בהנאה, ולוא רק למראה ניקמתו המ- תוקה, שפורסמה בכותרת הראשית בידועות אחר- נות, המצטטת את פרס האומר: "כשאתמנה מענייני- המשק, אפגש גם אני עם פלסטינים".

מסתבר שרק הקיסר הגדול הצליח לקשור את פרס